

Vragen en antwoorden

- 1) Het verschil tussen overdracht en projectie*
- 2) De groei van het ego*
- 3) Het verschil tussen het ego en het zelf*
- 4) Handicap*
- 5) Innerlijke wil en uiterlijke wil*
- 6) De mens en de aardse sfeer*
- 7) Het doel van het bestaan*
- 8) Woede*
- 9) Allergie*
- 10) Definiëring van het zelf*
- 11) Je naam behouden in de geesteswereld*
- 12) Evolutie*

*24 januari 1964
lezing 121A*

"Gegroet, mijn liefste vrienden. God zegent jullie allen. Moge deze avond, deze sessie vruchtbaar zijn voor al mijn vrienden. Mogen jullie allen extra begrip van een grotere diepte en weidsheid verwerven.

Vóór ik jullie vragen beantwoord wil ik zeggen dat, wanneer er behoefte aan is, het een goed idee zou zijn om op deze discussiesessies, die gewijd zijn aan en bedoeld zijn voor het bespreken van bepaalde lezingen, af en toe algemeen advies over het werk op het pad te geven, wanneer degenen van mijn vrienden die intens bezig zijn met dit werk dit in bepaalde periodes nodig zouden kunnen hebben. Dit hoeft niet elke keer te gebeuren, maar wanneer er een specifieke behoefte is, zal ik bepaalde vragen over het werk bespreken en jullie mogen vóór we aan de geplande sessie toekomen, spontaan bepaalde dingen vragen over wat ik zeg.

Laten we beginnen met een bepaald advies en natuurlijk is dit alleen en in het bijzonder van toepassing op die mensen die in een werkrelatie zijn en niet voor degenen die nog niet echt hun weg hebben gevonden op dit pad.

Overdracht

Ik kan zien dat heel veel van mijn vrienden zich nog niet ten volle bewust zijn van de betekenis van de 'overdrachtsrelatie'. De meesten van jullie begrijpen het verstandelijk tot op zekere hoogte. Maar veel van jullie halen nog niet de maximale winst uit dit werk en uit de specifieke fase waar je in verkeert, door onwetendheid van wat zo ontzettend behulpzaam voor jullie kan zijn. Stel jezelf de vraag: 'Wat voel ik werkelijk?' zonder je te rechtvaardigen. Dit is misschien niet alleen van toepassing op je eigen helper. Het kan van toepassing zijn op andere mensen met wie je te maken hebt. Maar wat de situatie waar je je aan stoort ook is, waar je ook maar stagneert op je pad: waar oude symptomen opnieuw de kop opsteken, is dit een onmiskenbaar teken dat er iets aan je aandacht is ontsnapt, en dat je klaar bent om het te zien.

Bevraag jezelf alsjeblieft omtrent je gevoelens. Zodra je eenmaal kunt vaststellen wat die gevoelens zijn en ze heel precies onder woorden kunt brengen, moet de volgende stap zijn: wat zijn je verwachtingen ten aanzien van de persoon met wie je wellicht emotioneel negatief verwickeld bent. Stel deze verwachtingen helder vast en op een gegeven moment, zul je je, wanneer het [besef] doorbreekt, realiseren dat deze verwachtingen dezelfde zijn als die je ooit naar een ouder of naar beide ouders deed uitgaan.

Wanneer je deze verwachtingen kunt laten opgaan in een volwassen houding en beseffen dat deze persoon niet je vader of moeder is, zal verdere integratie en zelf-realisatie plaatsvinden. Dit lijkt een vanzelfsprekende doodoener te zijn, maar het is een heel wezenlijke en ingrijpende overgang in de psyche wanneer je werkelijk de overdracht van de gevoelens naar de ouder op een andere persoon kunt loslaten. Maar deze groei, deze bevrijding, die een enorme vitale energie in je zal vrijmaken, kan alleen tot stand komen wanneer je gebruik maakt van de situatie waar je in zit en niet toegeeft aan de verleiding van de weg van de minste weerstand - het rechtvaardigen van je gevoelens.

Dit advies is niet alleen maar van toepassing op één of twee mensen. Het is op de een of andere manier van toepassing op bijna ieder van jullie. En voor de enkeling van jullie die hier op dit moment niet echt mee te maken heeft, zal de tijd zeker komen dat deze woorden heel nuttig zullen zijn.

Soms is het zo... dat degenen die over het algemeen zeer gevorderd zijn op dit pad, zeer betrokken zijn bij en verdiept zijn in dit padwerk, het meest blind kunnen zijn. Daardoor zijn de implicaties en hun innerlijke gevoelens soms moeilijker te verdragen dan wanneer ze niet zo diep betrokken zouden zijn. Het is voor hen die aan het begin staan daarom minder belangrijk om dit aan te gaan en om met deze innerlijke situatie in het reine te komen. Zijn er nog vragen over dit punt, voordat we overgaan naar de geplande vragen over de lezing?"

Ja. Is het angst voor het opgroeien die maakt dat we deze overdracht zoeken?(Ja.) Het valt me op dat ik dit kan doorwerken met één iemand en dat ik vervolgens op dezelfde manier in een overdracht op iemand

anders terecht. Op de een of andere manier is er een angst om op eigen benen te staan.

"Ja. Ja. Dat is heel waar. Ergens voelt het onbewuste - in ieder geval een deel van de psyche - dat het veel gemakkelijker is om kind te zijn en een ouder te hebben die hem liefheeft, beschermt en verzorgt. En dat is natuurlijk niet zo. Het brengt groot lijden met zich mee. Deze gebieden zijn erg subtiel en verborgen en kunnen helemaal tegengesteld zijn aan de gemanifesteerde persoonlijkheid, die in alle opzichten echt heel goed voor zichzelf zorgt en heel goed omgaat met de werkelijke situatie. In bepaalde emotionele kwesties zorgt deze angst om op te groeien, deze ongerechtvaardigde angst ervoor dat opgroeien onbeschermd en alleen zijn betekent, dat men zich vastklampt.

Er is een ander element dat uitermate belangrijk is en hier ook mee te maken heeft en dat is dat zolang er onwil om volwassen te worden bestaat, er ergens een gebied is waar men de waarheid over zichzelf niet wil zien of bang is om ernaar te kijken. Misschien betreft dit slechts bepaalde aspecten van de persoonlijkheid, misschien bepaalde gevoelens die objectief gezien niet eens onaanvaardbaar zijn, terwijl iets dat objectief gezien veel ernstiger is door de persoonlijkheid veel gemakkelijker aanvaard wordt. Maar daar gaat het niet om. Het belangrijkste punt is dat men ergens bang is om naar de waarheid te kijken, wat verband houdt met de vasthoudendheid om kind te blijven en daarom aan het overdragen van de oorspronkelijke situatie op andere mensen."

Wat is dan de ideale staat van zijn?

"De ideale staat is om de zekerheid in jezelf te vinden, wat alleen kan gebeuren - ik herhaal wat ik al vele keren eerder gezegd heb - als je jezelf accepteert zoals je bent: een onvolmaakt, beperkt menselijk wezen. Wanneer je jezelf als zodanig kunt accepteren, kun je eindelijk je eigen waarde waarnemen en ervaren. Als je dat doet en jezelf daardoor kunt waarderen, kun je omgaan met de realiteit. Je kunt omgaan met het leven omdat je afstand kunt doen van de kinderlijke begerigheid en de overdreven verwachtingen aan anderen. Hoe meer je dat kunt doen, hoe meer je jezelf aardig zult vinden, hoe meer je jezelf kunt vertrouwen, omdat je met het leven kunt omgaan. Het onmogelijke van het omgaan met het leven is het resultaat van het te veel van jezelf en van anderen, die worden verondersteld je te beschermen, eisen; [het zijn]¹ bovenmenselijke, onrealistische eisen. Wanneer deze eisen bestaan, zal elke teleurstelling een dreun zijn waar de psyche geen veerkracht voor heeft. En dan ontstaan al deze vicieuze cirkels.

Maar... de vrijheid, het vertrouwen in jezelf, het vermogen om het leven te verdragen en ermee om te gaan, stelt je in staat om je werkelijk te verhouden tot de mensen zoals zij echt zijn en niet tot replica's van je ouders of geïdealiseerde versies van hen. De relatie zal dan direct, spontaan en daarom vruchtbaar zijn, in plaats van hopeloos, vol spanning, teleurstelling en angst."

---

¹ [toegevoegd door vertaler]

Ik werk met het medium Katalin [de vraagsteller is vijf of zes keer bij dit medium geweest], maar ik haat haar nu vreselijk. Dus, denkt u dat dat komt door de haat voor mijn moeder?

"Ja, gedeeltelijk is dat het en deels is het je angst om lief te vinden en lief te hebben. Dus klamp je je liever vast aan haat, omdat liefde zo'n gevaarlijke emotie lijkt."

Maar, ziet u, ik haat mijn moeder niet meer.

"Precies, maar [ik bedoel] in de overgedragen situatie. Je ervaart wat je niet ervaart met je moeder, omdat je moeder ver weg is en zij daardoor voor je emoties geen realiteit is. Je ervaart hetzelfde dilemma, verbonden met de persoon die jouw moeder vervangt."

Het verschil tussen overdracht en projectie

VRAAG 1) Mag ik u vragen om, als u wilt, het verschil tussen overdracht en projectie uit te leggen, want ik denk dat iemand een projectie van zichzelf nodig heeft.

"Oké. Goede vraag. Er is sprake van overdracht - om het heel kort te houden, zoals ik eerder zei - wanneer je bepaalde, onopgeloste, conflictueuze en tegenstrijdige of ambivalente gevoelens die je niet helemaal herkent en waar je niet de volledige betekenis van begrijpt, gericht op een of beide ouders, op iemand anders, die veronderstelt wordt hun rol te vervullen, richt. Aan de andere kant is er sprake van het projectie wanneer je bepaalde kwaliteiten, neigingen, trekken, aspecten van jezelf waarmee je je niet kunt verzoenen, die je niet helemaal accepteert en waar je voor terugdeinst, ervaart in iemand anders, bij wie je ze heel vervelend of irritant vindt. Dat is projectie. Je projecteert wat je van jezelf onacceptabel vindt op de andere persoon en je reageert op die ander zoals je in werkelijkheid reageert op jezelf. Het ene is meer van toepassing op een menselijke relatie en het andere op een neiging, een aspect van jezelf.

Nu is er nog iets dat ik in dit verband wilde zeggen en dat is dat zo'n projectie door mijn vrienden heel vaak niet opgemerkt wordt. Zij hebben sterke gevoelens over bepaalde aspecten in andere mensen. Of deze aspecten nu waar, onwaar of overdreven zijn, wanneer er sprake is van preoccupatie met iemands tekortkomingen zal de vervorming werkzaam zijn. Dan moet onderzocht worden waar en op welke manier dit van toepassing is; of er misschien op een ander niveau of op een andere manier hetzelfde, dat niet geaccepteerd kan worden, in het zelf bestaat.

Veel van de stagnaties onder mijn vrienden... [ik zie dat] mijn vrienden gedeprimeerd zijn ondanks de moeite die ze doen. Zij zouden gemakkelijk [hun weg] uit de impasse kunnen vinden als zij de projectie onder ogen konden zien, en hun daarmee verbonden onvermogen om zichzelf te accepteren - wat de reden is dat zij de situatie overdragen - en de hele toestand zou duidelijk worden en kunnen oplossen. Nu, is er nog een andere vraag in verband met dit onderwerp?"

Bent u het ermee eens dat de oplossing voor deze zwakheden een verantwoordelijke houding zou zijn?

"Natuurlijk. Eigen-verantwoordelijkheid, dat is waar het op neerkomt. Nu kunnen mensen op veel gebieden van het leven uiterlijk grote zelfverantwoordelijkheid hebben, maar in bepaalde emotionele gebieden kunnen zij die niet aanvaarden, wat dan maar al te vaak gecompenseerd wordt met het op zich nemen van teveel verantwoordelijkheid die de hunne niet is. Dat is de onbalans. Klopt. Vrienden, zullen we ons nu richten op de vragen die gaan over de lezing die we zouden bespreken en als er nog tijd is op andere vragen?"

De groei van het ego

VRAAG 2) In de lezing zei u dat een kind bewustzijn van zijn ego ontbeert. Ik begrijp in welke context u dit zegt, maar deze kwestie van bewustzijn en ego houdt me bezig. Is er geen verschil, bijvoorbeeld, wanneer een kind aanvankelijk op een onpersoonlijke manier reageert op wat het ervaart, bijvoorbeeld, eerlijkheid, liefde, en dan plotseling begint te denken in termen van 'Ik zag', of 'Ik pak dit' of 'Ik'; de 'Ik'-situatie? Kunt u ons hier iets over vertellen?

"Ja. Het is een geleidelijk proces. Het kind ervaart, zoals ik zei, op een bijna puur emotioneel niveau, als een ervaring van gevoel, vergelijkbaar met een dier. Het voelt leed, plezier, pijn als puur zintuigelijke waarneming. Geleidelijk, zoals je zegt, begint het waar te nemen en terwijl het groeit, ontvouwt zich beetje bij beetje de gewaarwording van 'Ik' in relatie tot de omgeving. Natuurlijk is dit geen plotseling proces. Het gaat heel geleidelijk, zoals alle groei een geleidelijk en organisch proces is.

Zoals het lichaam groeit, zo groeien het verstand en het ego. In sommige gevallen is groei, zoals je weet, niet harmonieus. Terwijl het fysieke lichaam volgroeid raakt en in één opzicht volwassen is, kan het ego over-ontwikkeld zijn, en in een ander geval kan het ego onderontwikkeld zijn. Deze beide overdrijvingen of extremen zijn schadelijk voor het harmonieus functioneren van de hele eenheid van de persoonlijkheid. Het is onderdeel van dit padwerk om uiteindelijk een balans te creëren."

Het verschil tussen het ego en het zelf

VRAAG 3) Nog een vraag. Zijn de woorden 'ego' en 'zelf' synoniem?

"Nee, niet precies. Ze zijn soms inwisselbaar, maar ze zijn niet altijd synoniem, omdat het ego een bepaald Ik-bewustzijn is, zoals je het noemde, terwijl het Zelf in zijn verschillende aspecten het geheel uitmaakt, inclusief het ego, maar ook inclusief wat soms in een bepaald jargon het 'id' wordt genoemd, de instinctieve aard. Het zelf bevat al deze aspecten, terwijl het ego slechts één van die aspecten is. Het ego is niet identiek aan zintuiglijke waarneming. Zintuiglijke waarneming is

een aspect, het ego is een ander aspect, het geweten is weer een ander aspect. En het zelf omvat ze allemaal. Het zelf is goed geïntegreerd en goed in balans als deze verschillende aspecten in harmonie met elkaar functioneren. Het zelf is ontregeld als deze verschillende aspecten in strijd zijn met elkaar.

Handicap

VRAAG 4) [n.v.] als een kind wordt geboren met het syndroom van Down. Ik begrijp waar de ervaring van de ouders [n.v.] maar in welke mate heeft het innerlijk kleine [n.v.]...?

"Nou, zie je, lieverd, ik kan slechts herhalen wat ik al vele malen eerder heb gezegd: je legt de klemtoon een beetje verkeerd. Zie je, de wereld is er een van oorzaak en gevolg. Of het gevolg van wat een persoon tot stand heeft gebracht nut heeft of niet, hangt af van de houding van die persoon. Nou, misschien een licht... als de persoon dermate gehandicapt is dat hij er binnen zijn huidige kader geen profijt van kan hebben, betekent dat niet dat hij er geen profijt van kan of zal hebben wanneer de persoonlijkheid eenmaal over zijn volle vermogen beschikt.

Dit kan vergeleken worden met... stel je voor dat iemand een ongeluk heeft gehad waarbij hij buiten westen raakt. Tijdens de bewusteloosheid kan hij de betekenis van het ongeluk, waarom dit ongeluk hem overkomt, waarom hij zo onachtzaam was bijvoorbeeld, niet begrijpen. Maar zodra hij weer bij bewustzijn is, kan hij erover nadenken en zich afvragen: 'Waarom ben ik hier in terechtgekomen? Heb ik misschien een vergissing gemaakt? Had dit ongeluk vermeden kunnen worden zodat ik niet gewond en bewusteloos had hoeven te zijn?' Op deze zelfde manier moet je dit bekijken. Het wordt niet toebedeeld om 'nut' te hebben. Het is een kettingreactie, een resultaat, een gevolg en dit gevolg, zoals elk gevolg dat je in beweging hebt gezet, kan heilzaam worden door je houding, wanneer je daartoe besluit. Dat kan niet altijd onmiddellijk gebeuren."

Innerlijke wil en uiterlijke wil

VRAAG 5) In de lezing spreekt u over de wil om te begrijpen. Soms is het erg moeilijk om de wil om te begrijpen van de dwingende onderstroom te onderscheiden: 'Ik zou het toch moeten begrijpen, ik zou het toch moeten begrijpen.'

"Ja. Nu, dit is de duidelijke differentiatie van de twee soorten wil die ik een tijdje geleden in een lezing besproken heb² - de uiterlijke wil en de innerlijke wil. Er is de wil die vanuit een oppervlakkig persoonlijkheidsgebied komt en die, zoals je zei, de dwingende onderstroom, spanning en dwang bevat. Als deze stroom, dit gevoel, dit gespannen dwangmatige gevoel: 'Ik moet, ik zou het moeten, om braaf te zijn of om waardering te krijgen of omdat ik denk dat het van mij verwacht wordt', geanalyseerd is, zal ontdekt worden dat er precies het tegenovergestelde van vrije wil in zit. Met andere woorden, deze wil komt niet voort uit een vrije daad maar

---

² lezing 64 Uiterlijke en innerlijke wil; misvattingen over egoïsme

vanuit het gevoel 'ik moet, ik zou moeten'. Daarom is het gespannen, een oppervlakkige stroom van lading, spanning en angst, van duwen en forceren. Terwijl de wil in de zin die ik bedoel niet komt vanuit het oppervlakkige gebied maar, zoals ik toen zei, vanuit het plexus solaris-gebied, heel ontspannen, heel vrij.

Het is helemaal verstoken van het gevoel van 'ik moet, het wordt van mij verwacht door God of een of andere menselijke autoriteit, die mij hiertoe drijft, mij zal berispen of afkeuren omdat ik het niet doe, omdat ik het [liever] wil in het belang van de waarheid, in het belang van mijn integriteit zodat ik mijzelf in waarheid kan zien. Ik wil het vrijwillig, zonder dwang.' Dat heeft een totaal andere sfeer. Het is een andere soort energiestroom. Het is een ander klimaat. De stroom bestaat uit compleet verschillende, bijna vierkant tegenovergestelde gevoelens en argumenten. Is dat duidelijk?"

Weten we instinctief wanneer wat welke wil is?

"Je kunt dit vaststellen door in jezelf te luisteren, door naar je gevoelens te kijken, ze te observeren en jezelf af te vragen: 'Heb ik een gevoel van dwang en moeten of van angst of schuldgevoel dat als ik het niet doe mij iets zal gebeuren, of wil ik het echt in het belang van de waarheid?' Deze vraag kan alleen door jou zelf beantwoord worden. Zie je, mijn liefste vrienden, het is heel vaak zo dat je het antwoord in je hebt, maar dat je je niet met de vraag uiteenzet. Je laat het een beetje in het vage. Op het moment dat je in het reine komt met een verwarring in je en je jezelf werkelijk naar die verwarring vraagt, dan zal de leiding, die opgeroepen wordt door zo'n confrontatie met je levensvragen, de meest verbluffende resultaten en hulp te zien geven.

Maar deze hulp kan alleen komen vanuit je innerlijke krachten die je in werking zet door jezelf te bevragen: 'Ik ben over dit of dat in verwarring,' en innerlijk te luisteren: 'Wat voel ik werkelijk?' of 'Ik ben in verwarring over een bepaald onderwerp of een beslissing,' of wat het ook is. Kijk er helemaal naar en stel jezelf alle relevante vragen zonder de dwang onmiddellijk het antwoord te moeten krijgen. Want vaak blokkeer je zo'n innerlijke uiteenzetting omdat je in de waan verkeert dat je onmiddellijk een antwoord moet hebben. Aanvaard het feit dat het antwoord soms op zich laat wachten, totdat je eenmaal helderheid hebt over het onderwerp zelf. Dit heeft bijvoorbeeld niet alleen betrekking op uiterlijke besluiten, maar ook op kwesties als deze.

Misschien kun je niet meteen met een antwoord komen [op de vraag] in welke mate je opgelegde uiterlijke wil aan het werk is, door jezelf te confronteren. Welke angst, welk schuldgevoel, welk verkeerd idee van 'ik zou moeten en het wordt van mij verwacht' zijn werkzaam? Dit alles staat in de weg van: 'Ik wil echt de waarheid weten. Misschien wil ik niet veranderen. Ik ben de enige die dat kan beoordelen. Niemand kan mij dwingen te veranderen - geen god, geen menselijke autoriteit kan of zal dat ooit kunnen of doen. Ik hoef niet te veranderen. Maar dat ik nu niet zeker weet of ik wil veranderen, zal de genezende en bevrijdende invloed en effect van het willen zien van de waarheid niet tegenhouden. Daarvan weet ik in ieder geval dat ik het wil. Ik weet niet of ik wil veranderen.' Als deze gedachten gekoesterd

worden, ontstaat een innerlijk, vrije, ontspannen en allesoverstijgend willen, dat elke deur opent.

De mens en de aardse sfeer

VRAAG 6) Dit is niet een duidelijke vraag, maar ik zou hem toch willen stellen. De vorige keer zei u dat er een grootse relatie bestaat tussen een entiteit en de mensheid als geheel. Ik denk dat [er ook met] de huidige aardse sfeer een geweldige relatie is, en het lijkt alsof, ondanks de aardbevingen en puberdingen, de mens heel veel te leren heeft... De mens schijnt er altijd aan te denken hoe hij de aarde kan veranderen, in plaats van van de aarde te leren - zoals in [naam van een plaats], waar het zo vreemd en tijdloos en vredig was. Het was een enorme opwindende ervaring om daar te zijn. Het gaf me een gevoel van zijn, waar u zo vaak over sprak, in plaats van door te jachten naar het volgende ding, omdat de zon op zou komen of onder zou gaan of zoiets. Er gebeurde niets en toch gebeurde er zoveel.

"Ja, precies. Dit is heel waar. Maar, eigenlijk is dit geen vraag. Het is slechts een... is er een vraag?"

Nou, het is niet echt een vraag maar ik zou graag willen weten of u ons iets meer kan vertellen over de relatie tussen de mens en de aardse sfeer, en hoe de mens de aardse sfeer zou kunnen helpen, maar ook dat de aarde de mens kan helpen als we onze ogen maar een beetje zouden openen en ernaar zouden kijken.

"Goed, laten we bijvoorbeeld het klimaat, de temperatuur, nemen. Er zijn gebieden en sferen op deze aarde zoals de tropen, of de woestijn met extreme hitte of droogte. Niet noodzakelijkerwijs de tropen, maar laten we zeggen de woestijn. Nu, deze hitte en droogte zijn een afspiegeling van de innerlijke staat die zo overheerst in het innerlijke leven van de mens: de passie van welig tierende, ongetemde emoties.

Ik bedoel niet perse seks, en ik wil hierin niet verkeerd begrepen worden. Maar laten we zeggen dat de heftigheid van woede niet wordt begrepen, niet onder ogen worden gezien en ondergronds smeult. Er ontstaat een innerlijke woestijn, een droogte, een gebrek aan vruchtbaarheid en dit komt overeen met de aardse gebieden waar woestijn, droog zand, onvruchtbare aarde is. Alleen wanneer een mens besluit om in waarheid naar zichzelf te kijken en om zichzelf onder ogen te zien waardoor de emoties begrijpelijk en acceptabel worden en op een echte manier - niet op een onechte manier door onderdrukking - bedaren, zal zich, in ieder geval in sommige gebieden van de ziel, echte harmonie, niet een valse opgelegde harmonie, beginnen te ontvouwen. Dit kan overeenkomen met de vruchtbaarheid van rijke grond die je in het midden van de woestijn vindt, de oase. Of, als de algemene staat in de persoonlijkheid uitgebreider is, kan het worden vergeleken met een heel vruchtbaar gebied.

Laten we nu een heel koud klimaat nemen met de bijbehorende rust. Dit kan vergeleken worden met de vrede van de terugtrekking uit het leven, de onverstoorde sereniteit, die een tijdelijk plezier geeft. Maar nogmaals, het is niet echt vruchtbaar en het is niet leven en het geeft een tijdelijke vrede. Maar neem nu de Noordpoolgebieden van koude en de woestijngebieden van hitte. In beide gevallen vind je in de aarde waardevolle bronnen - de ruwe essentiële grondstoffen [die] gebruikt kunnen worden voor leven op aarde. Dit kan vergeleken worden met de ondergronds dieper liggende waarden die elk menselijk wezen bezit. Hij heeft misschien nog niet de staat bereikt waarin hij die kan benutten, waarin hij zich ervan bewust is. Ze kunnen verborgen zijn achter de vurige passies en de koude verdoving van gevoelens die hij zichzelf heeft bezorgd, maar deze waarden bestaan [niettemin].

Neem de oceaan, met zijn voortdurende beweging die vergeleken kan worden met de menselijke emoties en gevoelens. De oceaan is soms zacht, de golven zacht en onverstoord, wat wijst op de harmonie van de ziel. Ten tijde van stormen zijn de golven hoger en zelfs gevaarlijk, vloedgolven die vernietiging met zich mee brengen. Dit zijn de emoties van haat die de mens in conflict brengen met zijn medeschepsels, in conflict met zichzelf. Neem de regen na zonneschijn. Hoe belangrijk is deze regen wel niet! Hij bevrucht de aarde, geeft het vocht. Vergelijk dit met het menselijk wezen dat gezonde tranen kan laten, tranen van emoties als verdriet, pijn of vreugde. Zonder dit vermogen blijft de ziel, de ziel van de menselijke psyche, droog. Neem het klimaat van de constante regen die de aarde doorweekt en groei vernietigt. Dat kan vergeleken worden met de ongezonde tranen die gestort worden uit zelfmedelijden. Neem een prachtig landschap waarin je ineens een gebied ziet dat gebruikt wordt als (n.v.)³ met versteende dode groei en menselijk afval. Dit is de schoonheid van de ziel waarbinnen je zijn neurose vindt.

Dit zijn slechts enkele voorbeelden. Ik weet zeker dat je dit met je eigen vermogens veel verder kunt uitbreiden, want waar je ook kijkt, kun je deze vergelijkingen zien die niet slechts symbolisch zijn maar waarheid."

Het doel van het bestaan

VRAAG 7) Ik heb een vraag met betrekking tot de vorige vraag over het ego. In mijn recente gesprekken ben ik op een idee gekomen dat mijns inziens mijn eigen houding beschrijft of verklaart, en dat is dat het doel van al het leven, van het individuele bestaan is om het zelf te definiëren. (n.v.) Ik bedoel het begrip zelf in de combinatie zoals u eerder uitlegde. Bent u het er mee eens dat het doel van mijn bestaan is om mijzelf volledig te definiëren - in dit leven, of in vele levens - tot mijn eigen tevredenheid?

"Ja. Ik bedoel, als je het in deze woorden wilt zeggen, ben ik het ermee eens: het doel is jezelf te vinden. Wellicht zou dat een betere manier zijn om het uit te

---

³ (n.v.) is onverstaanbaar (noot vertaler)

drukken dan met 'definiëren'. Je kunt 'definiëren' zeggen, als we ervan uitgaan dat het gebruikt wordt in de zin van het volledig gewaar zijn van jezelf. Dan is het woord definiëren correct, omdat in de mate waarin een persoon het beste dat in hem is verwezenlijkt, hij zich bewust is van zichzelf. Of je kunt zeggen: definieert hij zichzelf. Ja, dit zijn allemaal verschillende woorden voor hetzelfde. Daar ben ik het helemaal mee eens."

Woede

VRAAG 8) Ik heb een vraag die te maken heeft met woede. U sprak over de heftigheid van woede. Ik weet, terugkijkend, uit mijn eigen levenservaring, dat ik met veel van mijn problemen omging door mijn woede tegen te houden. Dit heb ik in de afgelopen jaren begrepen. Ik heb ook gemerkt dat vaak door het proces van het echt onder ogen zien van je eigen woede, de woede er vaak niet langer meer is. "Inderdaad."

Dat begrijp ik, maar toch - óf door mijn eerdere ervaringen óf door mijn gedeeltelijke overdrachtsprobleem of afhankelijkheid, ik weet niet hoe ik het moet noemen - heb ik nog steeds veel moeite met deze specifieke soort drift.

"Ik denk dat je wat verder zult kunnen komen als je kijkt naar de emotie achter de woede. Hoewel het misschien moeilijk voor je geweest is om je woede te accepteren en je die nu toch begint te accepteren, kunnen er nog andere emoties zijn, misschien pijn, die zelfs nog moeilijker te accepteren zijn. Misschien ook een verwarring van niet-begrijpen; het kan voor een volwassen man zelfs nog pijnlijker zijn om in het reine te komen met het niet-begrijpen van iets. Daar volgt uit wat ik eerder zei: zie de problemen in jezelf - oude relaties die je niet helemaal begrijpt - onder ogen. Stel vast wat het is dat je niet begrijpt en waarom. Misschien kan de woede die je nu leert te accepteren een uitweg vinden, omdat je ziet wat zich erachter bevindt. Begrijp je?" *Een beetje.*

"Welnu, kijk achter de woede over bepaalde kwetsingen en in verbinding daarmee naar omstandigheden in je vroegere omgeving. Voor het intellect lijken die misschien prima te verklaren, maar voor de emoties zijn ze verwarrend en onbegrijpelijk; niet alleen je eigen ambivalente gevoelens van liefde versus haat, of affectie versus woede, maar bepaalde ambivalenties in je eigen omgeving en bepaalde dingen die jouw psychische en emotionele leven verwarren. Dit moet onder ogen worden gezien. Dan zul je in staat zijn met de woede in het reine te komen."

Mag ik u over een specifieke moeilijkheid die ik nu ondervind vragen? Ik weet dat ik veel agressie en vijandigheid ten opzichte van mijn ouders heb, vooral naar mijn moeder, die ik naar buiten zou moeten brengen. Ten eerste onderdruk ik die om de een of andere reden die ik niet zo helder heb. Maar ik word hierbij ook ondersteund door het besef dat ik om te beginnen in deze omgeving geboren ben omdat ik bepaalde moeilijkheden heb en zij ook vergelijkbare moeilijkheden hebben,

vooral mijn moeder, zodat deze aan de oppervlakte gebracht kunnen worden. Ten tweede zijn zij opgevoed op een bepaalde manier wat hen voor een belangrijk deel gemaakt heeft tot wat zij zijn, dus hoe kan ik hen de schuld geven? Ik kan hen niet de schuld geven, maar ik verontschuldigen hen zozeer dat ik niet in staat ben om mijn agressie naar buiten te brengen.

"Welnu, om te beginnen is het breekpunt bij dit probleem dat voor jou, net als voor vele, vele andere mensen, hoe moeilijk negatieve gevoelens ook te accepteren zijn, zoals ik in een andere context al eens heb aangegeven, positieve gevoelens nog veel moeilijker te accepteren zijn. Ik denk dat je nu zou moeten proberen te zoeken in jezelf: dat je je over bepaalde liefdesgevoelens die je had misschien zelfs nog schuldiger voelde dan over de haatgevoelens. Als je dat eenmaal ziet en voelt - in het begin misschien alleen op een indirecte manier, want dit is heel subtiel - onderzoek dan je hele houding ten opzichte van je instinctieve aard.

Dan zul je en moet je wel de uitweg vinden en zal het niet langer een conflict zijn tussen onderdrukking en beschuldiging. Dan en alleen dan zul je in staat zijn om je ambivalente gevoelens naar beiden te zien, elk op een verschillende manier; je afkeer van wat heel begrijpelijk lijkt voor het kind om afkerig van te zijn enerzijds, en anderzijds het meer volwassen ego dat die afkeer niet kan accepteren. Dan zul je, laten we zeggen, je ambivalente gevoelens en je afkeer accepteren en daarmee je ouders op een waarachtige manier accepteren. Dit kan alleen tot stand komen als je eerst in het reine komt met die totaal aan vijandigheid tegenovergestelde gevoelens - achter de vijandigheid bevindt zich het tegenovergestelde - en je hele houding naar je instinctieve zelf toen je een kind was, een tiener en zo verder. Begrijp je?"

Ik denk dat ik het begrijp, omdat ik de laatste tijd gevoeld heb dat er heel veel liefde in mij was, die misschien te gepassioneerd van aard was om te passen in de wereld waarin ik ben opgegroeid en dat dit onderdrukt is. En zo was er veel meer onderdrukt.

"Precies. Dat is zeker waar. Je bent op het juiste spoor en het is prachtig dat je dit meteen kunt verbinden, omdat het je zal laten zien hoe verder te gaan."

Allergie

VRAAG 9) Kunt u mij een aanwijzing geven over de psychologische betekenis van mijn allergie, naast wat we al gevonden hebben?

"Ik wil je graag alleen maar dit zeggen: nogmaals, ik kan je niet precies vertellen dat het dit of dat is, omdat zoiets als dit een samenklonteren van vele factoren is. De meeste ziekten of aandoeningen en elke ernstige disharmonie zijn een samengaan van verscheidene factoren. De eerste, zou ik zeggen, is de angst voor aangename gevoelens, angst voor de gezonde uiting van de instinctieve aard. De tweede factor is totale zelfverwerping in de verkeerde veronderstelling dat je waardeloos bent en factor nummer drie is het opzettelijk dwarsbomen van je behoefte aan gezond en krachtig streven, het bewust vertrappen daarvan en daarmee het uitschakelen van

het ego-functioneren, het gezonde, gerijpte ego-functioneren. Al deze aspecten samen creëren bepaalde symptomen en een daarvan is deze allergie."

Definiëring van het zelf

VRAAG 10) Ik zou een vraag willen stellen over definiëring van het zelf als een beginpunt voor ons zijn hier. Het lijkt mij dat definiëring van het zelf een stap zou zijn naar het vinden van het ritme om op ons eigen pad, onze eigen stroom van bewustzijn, onze eigen kindertijd te komen. Wat slechts een eerste stap is in de richting van wat mij voorkomt als een zelfs nog 'ultiemere' reden voor ons zijn hier: het niet alleen ontdekken van een ritme, maar van een harmonie die zich in een soort residu van onbewustheid bevindt, een collectieve mythe die zich voedt met onze herinneringen, onze gewaarwordingen, dat ons ego en het naar onszelf kijken overstijgt. Ik vind het meer symbolisch voor de harmonie van God als tegenovergesteld aan het ritme van de mens.

"Zie je, er is een onderlinge verbondenheid en afhankelijkheid tussen wat het collectief onbewuste wordt genoemd, of welk ander woord er ook voor gebruikt wordt, [zoals] de mythes die bestaan in de diepe, diepe krochten van de psyche van het menselijk ras als geheel en van de psyche van het individu. Deze intrinsieke verbondenheid kan niet gevonden worden via conceptuele ideeën maar alleen door aan de heel kleine, precieze taak van het confronteren en begrijpen van het zelf te beginnen. Dit breidt zich automatisch uit naar het kosmische zelf zonder er in deze termen naar te zoeken of er zelfs maar noodzakelijkerwijs in beginsel van te weten. Volg je wat ik bedoel?"

Ja, ik begrijp het.

"Wat je zegt is natuurlijk helemaal correct, maar het zou voor een menselijk individu bijna onmogelijk zijn om deze individuatie, dit heel-worden, de identificatie met het zelf, de zelfverwerkelijking (of welk woord je er ook maar ook aan geeft) te bewerkstelligen door het te benaderen vanuit dit idee van de grotere psyche. Het besef van het innerlijk weten kan er wel zijn, maar het kan er alleen zijn als een resultaat van het kennen van de kleine persoonlijke psyche, of dit kennen nu in dit of in vorige levens is verworven.

Je naam behouden in de geesteswereld

VRAAG 11) Ik wil u graag een heel ander soort vraag stellen. Laatst sprak u over de ziel van president Kennedy. Als een entiteit terugkeert naar de zielenwereld, behoudt hij dan zijn naam, zeker niet de Kennedy-naam, maar ik bedoel een eigen naam die bij hem hoort in de geesteswereld, waar hij naar toe gaat tussen twee incarnaties in, of, hoe herkennen geestzielen elkaar eigenlijk?

"Dit is buitengewoon moeilijk aan menselijke wezens uit te leggen vanwege het feit dat zij in een heel, heel andere dimensie leven. De enige manier waarop ik het kan uitleggen is zo: in een uitgebreidere dimensie van kleur, klank, geur, taal, is het alles één. Alles is één. Een gevoel, een gedachte, een stemming, een gevoelstoestand, drukt zich uit zoals jullie het zouden noemen in een symbolische afbeelding, een melodie, een licht, een geur, overeenkomstig de ontwikkeling van vermogens waar jullie niet eens weet van hebben. Een gevoel en een naam ligt hier helemaal in besloten.

Ik realiseer me, vrienden, dat dit alleen door sommigen vaag intuïtief gevoeld kan worden. Het is onmogelijk om het met je intellect te begrijpen, maar dit is de enige manier waarop ik het kan uitleggen. Daarom is het heel misleidend als je probeert de ervaring van een hoger bewustzijn in menselijke termen te vertalen, omdat het dan geheel verkeerd begrepen kan worden. Dus op de vraag: is er een naam? zou het antwoord Ja zijn en het antwoord zou Nee zijn. Begrijp je? (*Ja, dank u wel.*) Andere vragen, vrienden?"

Evolutie

VRAAG 12) Ik heb een vraag met betrekking tot de lezing die we vanavond zouden bespreken en dat is deze. Ik kon de reikwijdte van de val die heeft plaatsgevonden, nooit accepteren, laat staan de eerste manifestaties van leven op aarde, die ik makkelijker kan aanvaarden dan bijvoorbeeld de dinosauriërs, dat het noodzakelijk was voor de (n.v.) om te incarneren in dinosauriërs en dat deze gruwelijke wezens miljoenen jaren hebben moeten leven. Kunt u hier iets over zeggen?

"Ja. Nogmaals, het is geen kwestie van noodzaak. Het is een kwestie van oorzaak en gevolg. En die gruwelijkheid bestaat alleen in relatie tot en overeenkomstig jullie menselijke gezichtspunt. Deze levensuitdrukkingen waren alleen gruwelijk [als je denkt] in termen van het benemen van leven, menselijk leven of zwakker leven. Maar heb je niet hetzelfde in de energieën van de constructieve ontdekkingen van de levenskrachten op dit moment op deze aarde, dat je deze energieën kunt aanwenden tot een veel grotere vernietiging? Deze prehistorische dieren, die in hun tijd leefden en de aarde bewoonden en alle andere aardse verschijnselen in die tijd, kunnen misschien het best vergeleken worden met de verschillende groeistadia van het embryo. Als je het embryonale leven onderzoekt zie je dat het door allerlei verschillende vormen gaat, manifestaties die zeer ver verwijderd zijn van het ego-leven van de volgroeide mens. Is dat duidelijk?"

Ja. En aan het einde van de cyclus, als je een menselijk leven vergelijkt met een leven van de mensheid, komen we dan in een (n.v.), waar iedereen in een staat van verval zal zijn, en slechts relatief weinig mensen, daar er zo weinig oude mensen zijn die zich echt op de top van hun spirituele krachten bevinden? De meeste van hen zijn nogal moeilijk om aan te zien. Is dit wat de mensheid is...?

"Je bedoelt, wanneer de mensheid groeit?" (Ja.) "Natuurlijk niet. Verval is een product van een gebrek aan leven. Gebrek aan leven is het resultaat van onbegrip, van dwaling, van onvolwassenheid. Wanneer de wereldpsyche, de wereldpersoonlijkheid van deze aarde rijpt en tot wasdom komt, zal de ouderdom niet lelijk en ziek zijn. Het zal de vermogens niet verminderen. Juist het tegenovergestelde. Er zal een tijd komen dat de lichamelijke dood - maar dit zal in jullie tijd uitgedrukt natuurlijk pas over miljoenen jaren zijn - zal transformeren, een transformatie zal ondergaan en een veel meer geleidelijk proces zal zijn. De sluier zal niet zo sterk zijn. Het zal meer iets zijn dat je in termen van psychische fenomenen een dematerialisatie kunt noemen, waar geen verval is, dus geen ziekte, zoals gesymboliseerd na de dood van Jezus Christus: de vorm van het sterven, dat zonder verval is."

Zou een spiritueel meer ontwikkelde ziel transitioneel (n.v) zijn, relatief makkelijk overgaan? En is dat dan al een indicatie dat de persoon hoger ontwikkeld is?

"Natuurlijk, ja. Dat klopt. Nog meer?"

Kunt u ons vertellen hoe het kan dat u, uit een andere dimensie van tijdloosheid, hier kunt zijn op een specifieke tijd en plaats die ons uitkomt?

"Mijn lieve vriend, deze andere tijdloze dimensie bestaat in elk mens, in jouw psyche, in ieders psyche. Daarom is het geen kwestie van het verplaatsen van de ene fysieke plek naar een andere, van het ene aangewezen tijdstip naar een ander, omdat dit alles in de wereld van de psyche niet bestaat. De wereld van de psyche bestaat niet ergens op een andere planeet. Die wereld is hier, binnen in jezelf. Begrijp je?" (Ja.)

"Oké, geliefden, mogen jullie [hier] hopelijk allemaal op een of andere manier enige steun uit halen, want er is niets glorieuzer dan het volgen van een pad van zelftransformatie, van in het reine komen met jezelf, van zelfacceptatie, wat de enige basis is voor groei. De rijkdom en de volheid van het leven dat dan het jouwe wordt, kan niet worden omschreven of gemeten. Dat ieder van jullie maar mag doorzetten. Met deze woorden neem ik afscheid, met de zegen, met liefde en ik wil jullie aanraden niet te vergeten dat wanneer je verdrietig of gedeprimeerd bent, je niet in waarheid bent, want waarheid moet je verheffen. Je hoeft de waarheid nooit te vrezen. Moge deze woorden diep in je gegrift worden, in je wezen en in je bewustzijn. Wees gezegend. Wees in vrede. Wees in God."

*Deze lezing 121A werd gegeven via Eva Pierrakos op 24 januari 1964.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Questions and Answers'.
Laatste herziening van de Nederlandse vertaling in 2017.
© Stichting Padwerk Nederland, uitgave 2017.*

